

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Cyrecio. 411.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Leontio Episcopo. 410.

Noli negligere gratiam, quæ in te est. Ne ad eorum, quibus præes, culpas cōnieas: ne alioqui, quæ ab ipsis fiunt, à te autem permittuntur, tua potius fiant, vt qui, cum possis, iis mederi nolis.

Cyreio. 411.

Iustis quidem artibus pattas opes habes: at easdem iniuste contines. Has igitur communes fac: vt sic tuæ fiant, hoc est, vt angustiis ac necessariis temporibus animã tuam redimant, ac Deum tibi placabilem reddant.

Nicanori Scholastico. 412.

Doctrina, morum dux est, in hoc constituta, vt omnia, quæ in nobis sunt, ex ratione moderetur. Quod si hanc litibus ac iurgiis impendamus, iisque, qui eruditionis expertes sunt, ad furiosius exercendas inimicitias commodemus, ingētes Deo verbo rationes reddendas habebimus, vt qui nec ex ipsius nomine pudore aliquo affecti fuerimus, nec honorem literis atque doctrinæ studiis habuerimus, verum ad iudicia & lites ac pugnas, vt apparet, eruditi fuerimus.

Sereno Tribuno. 413.

Nulla legum Apostolicarum præmio caret: nulla earum vtilitatis est expers, quemadmodum improbi ac stulti Manichæi criminantur, qui diabolium impietate longè superāt. Tempus enim breue est, inquit Paulus. Reliquum est, vt qui vxores habent, tanquam non habentes sint. Quibus verbis non legitimum concubitum prohibet, verum præposteram atque inordinatam voluptatem coercet: simulque etiam temporis complementum significat. Si vita celeri cursu transit, inquit, ei, tanquam firmæ ac stabili propensos deditōsque nos esse minimè oportet.

Λεοντία Ἐπισκόπου. 410.

Μὴ ἀμέλει τῶ ἐν σοὶ χάρισματος. μὴ παρορα τῆς ὑπηκόων τῶ πλάσματα, ἵνα μὴ ὑπὸ ἐκείνων γινόμενα, ὑπὸ δὲ σοῦ συγχωρέμενα, σὲ γίνηται μᾶλλον, ὡς διωαμὸν μὲν, μὴ βουλομὸν δὲ ταῦτα ἰάσατο.

Κυρηκίῳ. υια.

Ἐχεις πλοῦτον δικήσας, συνέχεις δὲ τῶτον ἀδικίας. ποιήσον ταυτοὶ κοινόν, ἵνα οὕτως γίνηται σὸς. λύτρον σοὶ καὶ ἐξίλασμα ἐν χαρῶ ἀνάγκης γινόμενος.

Νικητορι σχολαστικῷ. υιβ.

Οἱ λόγοι τῆς ἡθῶν εἰσὶν ἠγεμόνες ἀγειν πάντα τὰ ἐν ἡμῖν λογικῶς τεταγμένοι. εἰ δὲ τούτους εἰς εἰδίδας ἀχολοῦμεν καὶ μάχας, κηχεῶντες αὐτῶς τοῖς σὲ εἰδοσὶν ἐμμανέστερον γυμνάζειν τὰς ἐχθρας, μεγάλας τῶ θεῷ λόγῳ τὰς εὐθείας ὑφέσομεν, μηδὲ τιῶ αὐτῶ κλησὶν ἀδεδούτες, καὶ τιμῆς μεταδόντες τοῖς λόγοις, ἀλλ' εἰς κρίσις καὶ μάχας, ὡς εἰπικε, σὺ ἀδευθέντες.

Σερηνῶ τριβούνῳ. υιγ.

Οὐδὲν τῆς Σπυριδικῶν νόμων ἐστὶν ἀγέροστον, ἔδὲν αὐτῆς ὠφελείας ἐφέρηται, ὡς οἱ κεκλιμένοι ἀββάλλουσι Μανιχαῖοι, οἱ πολλῶ τὸν ἀββόλον σχετλιασμοῖς ὑπεββάλλοντες. ὁ χαρὸς γὰρ συνεσταλμένος ἐστὶ λοιπὸν, ἐχραφεν, ἵνα καὶ οἱ ἐχροντες γυναικας, ὡς μὴ ἐχροντες ὦσιν, ἔχ τιῶ ἐνθεσμον κοιλίαν σὺν ἀφαιαν, ἀλλὰ τιῶ ἀτακτον ἡδυπάθειαν εἶργων, ἀμα δὲ καὶ τιῶ τῶ χροῖσ συμπλήρωσιν σημεῖων. εἰ σὺ δ' αἰσ, φησὶν, ὁ εἰσὸς παρὰ γει, ἔχ τῆ αὐτῶ παρὰ παθῶν ὡς ἐστὶν.

Παλλα-